Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Philosophia Aristotelica-Thomistica - Cod. Ettenheim-Münster 226

Endel, Roman
Majer, Ferdinand

[s.l.], 1731-1732

Articulus 2dus

urn:nbn:de:bsz:31-120354

Visual Library

4to. Dt ut multi sentiunt creaturae posset a Deo mitti extra causas, et conservari et operari absque omni subsistentia sed non omni existentia, quod effectus formalis subsistentiae non est eas ponere extra causas, et consequenter diversus effectus ab existentia

Respondeo ad 1um cum n: m ad minorem p: a Deo existentiam esse quod aptitudo et exclusio negativa induxit in hoc sensu, quo est status rei aptitudo ipsa ad intrinsece non constituit. unde d: c. quod non est principium intrinsecum negativum inducere constitutivum ec. unitatem n: c etc. N. 560

Licet enim negatio intrinsece non constituat, illa tamen intrinsece unitas.

ad 2dum. cum n: m ad hoc p: da. non constituit incompleta in ea ratione in qua est completa ca. in qua non est completa necesse.

nam existentia nec in se ipsa est receptiva vel exterioris actionis sed sit ultima, nec negatio quum actuat subjectum amplius actionis subsistentiae, atque adeo excludit ab ea omnem incompletum passivum. Neque constituit suppositum incompletum pro modo presse.

ad 3tium. na agendo de existentia substantiali. ad p: n: inter effectus formales subsistentiae esse negationem reddere capacem existentiae, reddit enim illa capax et incapax recipiendi subsistentiam a formae substantiali pro quum constitutis. unde non oportet aliqua nova entitate, qua distincta intermedia inter ipsa et existentiam interdicta.

ad 4tum. nego similitudinem posse fieri divinitus quum enim impossibile est negationem existere non operari sine existentia pro se. tamen est impossibile existere et operari sine subsistentia. qua ut distinctus ab ea realiter non distinguitur.

Assertio

Utrum essentia et existentia entis creati realiter distinguantur.

Resolutio. extra omnem controversiam esse, quod essentia et existentia divina inter se non distinguntur realiter ratio est, si existentia Dei realiter ab essentia distinguitur, tunc fieret compositio realis, quae compositio est distinctio omnis. sed talis compositio in Deo N. 561

facere nequit quod creaturam potest ad reale quod requiritur,
ut aliquid se habeat modo actus, alterius modo
realis potentiae; sed in eo nihil reperitur quod possit se
habere modo realis potentiae, cum sit actus purissimus.
Dato igitur distinctionem esse, an saltem in creatis essentia et
existentia realiter distinguatur. Itaque

N. 56 2us Dico: in omni ente creato essentia realiter distinguitur ab
existentia. Est contra Scotistas et omnes fere [illegible]. quam
Tum demonstro, et dico 1o auth: S. Doct: de contra gentes
c. 55 ubi ait: in qualibet creatura est aliud ipsa creatura,
qua habet esse, et ipsum esse eius. Dico etiam ratione
fundata: Nulla existentia creata est actus simpliciter infinitus.
Sed omnis existentia indistincta ab essentia est actus simpliciter infinitus;
ergo omnis existentia creata est distincta ab essentia. Maior certa
in fide. Minor: ens irreceptum et irreceptivum est actus
simpliciter infinitus; sed omnis existentia indistincta ab essentia est ens
irreceptum et irreceptivum, ergo. Probatur: existentia
indistincta ab essentia neque recipitur in essentia, alias reciperetur
in se ipsa, nec est in potentia ad ulteriorem actum, quia ex
suo formali conceptu est ultima actualitas in toto genere
entis; ergo est ens irreceptum et irreceptivum. Confirmatur:
nulla enim statui potest irreceptiva existentia quam essentia, cum
existentia sit actus ultimus essentiae; deinde non potest aliquid esse
receptivum nisi sit in potentia ad ulteriorem actum. Maior
Sylvestri etiam probatur: quod nec supra nec infra se habet a
quo limitetur est actus simpliciter infinitus; sed ens irreceptum et
irreceptivum nec infra nec supra se habet a quo limitetur,
ergo certa. Minor probatur: non enim habet a quo limitetur supra, quia
non est in potentia ad ulteriorem actum, a quo informetur et limitetur; nec
habet a quo limitetur infra, quia non habet ullum subiectum
in quo, in qua recipiatur et coarctetur; ergo existentia
indistincta ab essentia erit ens simpliciter infinitum.

Solvuntur objões.

Obj. 1o existentia in quantum indicat contrahitur per increatam et creatam sive per existentiam à se et ab alio; quia sicut existentia increata eo ipso est illimitata, quod sit à se, ita creata est limitata, quia est ab alio, sine ordine ad subjectum recipiens, vel actu receptum.

2o. Existentia realiter distincta ab essentia v.g. Petri vel habet etiam essentiam aliquam vel non; si non, quia est nihil: si habet, tunc sic argumentor, vel existentiae essentia existit per se ipsam, vel per aliam existentiam superadditam: si primum, de ipsa habetur intentum. quia habetur essentia creata, quae est sua existentia, si per aliam dabitur processus in infinitum quod est E.

3tio vel essentia ponitur realiter distincta ab existentia est posita à parte rei vel non, si primum, quaeritur quia etiam sine existentia distincta existat: si 2dum tunc est contra hypothesin, quae supponimus essentiam esse positam et consequenter realiter distinguitur ab existentia.

4to. Existentia possibilis non distinguitur ab essentia possibili, quia nec existentia actualis distinguitur ab essentia actuali. Consequentia videtur bona, sicut enim se habet existentia in actu ad essentiam in actu, ita se habet existentia possibilis ad essentiam possibilem. antecedens probatur ex eo, quod essentia possibilis aliud non dicat, quam posse existere: quod idem quoque dicit existentia possibilis.

5to. Si existentia realiter distinguitur ab essentia, tunc est actus, qui existentia in essentia realiter recipitur, sed haec ratio est nulla quod est E. minor probatur. Si existentia recipitur in essentia vel recipitur in essentia objectiva vel pure possibili, vel in essentia actuali, sed in neutra recipitur quod est E. minor constat, quia essentia objectiva nequit facere quidquam cum existentia. essentia autem actualis iam habet suam existentiam, essentia pure possibilis est nihil quod est E.

6to. Id quod recipit aliquem actum habet se per modum potentiae respectu illius; sed essentia actualis non habet se per modum potentiae respectu existentiae quod est E. minor probatur; si essentia actualis habet

dicit se modum ptea repetu existea v ect ptea sem vdetgp: neutrum admitti pt. qa si eet ptea essen n eet esea actlis, n s. eet ptea 2do quid rao simpliciter eet actuata, adeoqz dicit existea: gd S.

N. 564[tu] Solvuntur quando existea rta ghi, dr ipsu a prevenit eu extrm Nabi, sed ex limitatoe aliunde suppositi, exeo; qd sit atqz unq importas agaoe eau effti, n quo qsistit rao entri in creati et ad se, ex hoa: qd dicat admixtam limitatoe impostat ordinem ptea a cau effti, n quo qsistit rao entri creati adeoqz Limitao existea n[illegible] nisi in ordine ad effctu.

ad 2dum. Sine dubio existea etm dicit suam esea: ea tm esea n e eadem ratois cu esseis aliaru reru, qa esea existea e ipsamet fmalis rao reddendi rd fmalr existentem, atqz adeo ab existea n dstguit: nec requirit ut existat, aliam existeam, p qm existat: qa n existit, utqd, sed e quo, q[illegible] ipsa fmalis rao existendi: de qptu a fmali esseatu aliaru reru n e rao fmalis ad existeam.

ad 3tum Esea prius dstea ab existea ee possit a parte rei p ipsa existea dstam sed nec esea eo fere modo, quo mat; ma ponitr in certa spee p fmam a qua realiter dstea unde falsum e, esea existere sine esea dsta sicut falsum e mam ee in certa spee sine fma dsta: quamvis ponatr in certa spee prius a fma dstea.

ad 4tum. N a. nam licet existea possibilis n dstguatr in actu exercito ab esea possibli, abilia tm dstguitr ab actu signato quatenus gbet earum e alia possibilitas.

ad 5tum. Dm S reepsit in esea actli extra oes caas possibilitat n m in esea actli, qua e in via et tendea, ut ponatr extra caas etm. existea n reepsitr in esea obiectiva, sed in esea actli n actuali existentia et extra caas positas sed in esea actli actu esead: sive in via ad actualem existeam.

adobiu. n m. adg: dm. vel est prea ghteri reperta
actuali n m. reperta actu vestimi cum B.C.
essea e quod proa fini talis reperta ultima actalis
stat existea, n tam a proa reperta actu gnati, nimirum
Sub Abstraheri, hac in ipsi loco, ideoque vocatur
essentia actalis actualitate essentiæ.

Disputatio vetima

De
Ente increato

Quæstio vetima. Arlus vetimg
an
Detur Deus: an Deg sit ung, et quid
possit demostrari.

Indiv. noe Abstram separatam aliquis reâ oo sitles. N. 865 us-
que alio noe appellant illegeâ, tales abstras dari
ex fide certum e. et eam Saepe meminit Arles ghestim
12 metaphe. ubi eas admittendas ee ostendit ex motu
coelorum, qui moventur ab iligeis assistentibus, et
colligitur etiam ex Energumenis et Magis, quod
operaoes et effectg manifeste excedunt facultate
hois et ordinem naæ Celtis, veluti si manifestaoes
arcanorum occultarum, certæ gnoes futurorum, peregrinæ
Linguæ @ ti aes effectg, qua exigunt naâ hois
adscribendi et ans aligeis, quæ si pure spiritus, et de
Substes, nad h. theent maâ, ita v est eadem ma
s spiei diversa et eadem, quam aliam maâ exigit Aliq
alia hois. Ad maâ n Sbbs nisi y gitud, unde maâ
Agli dbeat ee Abita qti, qd falsum ee aperte gstat.
Adneqs diversæ spiei illi ee illa maâ; quam naâ
in illa n indiget maâ ad suas operaoes, operaoes